

Jeg troer, at den grønlandſke Kirke vilde være vel tjent med en ſaadan Foranstaltning, og at den derved vilde komme til at koste Staten langt færre Penge end nu. Der er desuden endnu en anden Omſtændighed, ſom gjør, at den høitærede Miniſter maa være betænkt paa om ſpie Tid at faae den grønlandſke Kirke ſtyret paa en bedre og i alt ſald ſparſommeligere Maade end hidtil. Af Anmærkningerne til Finanslovsforſlaget ſees det, at Handelen paa Grønland vil blive frigiven, eller at man idetmindſte vil gjøre Forsøg i Retning af dens Frigivelse. Nu har Miſſionskaſſen havt et Tilſkud fra Handelens Kaſſe af c. 18,000 Rd. aarlig, men naar nu Handelen frigives, hvorfra ſtulde da de 18,000 Rd. komme? Her ſtilles der alſaa Statskaſſen i Udſigt et Tab af 18,000 Rd., ſaa at, naar Miſſionen, foruden hvad den allerede nu faaer directe fra Statskaſſen, fremdeles ſkal kunne fordrø 18,000 Rd., Statskaſſen i det Hele vil faae en Udgift af henimod 27,000 Rd. Jeg troer derfor, at den høitærede Kultusminiſter i Tide maa tænke paa, hvorledes den grønlandſke Kirke kan blive ſtyret og forſynet med Præſter paa en henſigtsmæssigere og mere økonomiſt Maade.

Hvad det kongelige Theater angaaer, der jo ſaa ofte har været for her, giver den høitærede Kultusminiſters Ytringer, ogſaa mig Anledning til at komme med et Par Bemærkninger. Jeg har aldrig hørt til Theatrets Uvener, jeg har tværtimod altid meent, at det kunde og meget ofte ogſaa har ſvaret til ſit Motto: „Ei blot til Lyſt“; jeg har betragtet det ſom et Dannelſesmiddel for Folket, ikke blot i æſthetiſk, men ogſaa i national Henſeende, og det kan dog ikke nægtes, at mange gode Tanter og ædle Tølelſer have fra Theatret forplantet ſig til videre Kredſe. Men det forſtaaer ſig, naar Theatret ſkal bære ſaadanne Frugter, er dette for en ſtor Deel betinget af, hvorledes det bliver beſtyret, om det beſtyres med dette Maal for Sie eller ikke, og netop her er det, at der er opſtaaet Betænklichkeiten hos mig, langtfra af Henſynet til Nationali-

tetsſpørgsmaalet, uagtet det viſtnof ikke kan nægtes, at er der nogen Poſt, hvor vi kunne pøſte, at der ikke er et Gran Tydſkhed tilſtebe, ſaa er det Theaterchefens, men det er paa Grund af den Ytring af den ærede Kultusminiſter, at man ved Anſættelſen af en Theaterdirecteur væſentlig ſkal ſee paa hans administrative Talent, og at dette har et ſaa ſtort Værd, at det ſtulde kunne lode paa en tilſtebeværende Mangel paa æſthetiſk og literair Dannelſe. Derved har alſaa den ærede Miniſter erklæret, at det er Theaterdirectorens Hovedopgave at ſtaffe Penge i Kaſſen, med andre Ord, at Theatret er en ſlet og ret Industri, og da der alſaa ikke er nogen Garanti for, at Theatret vil ſvare til ſin Henſigt, hvilket ene og alene kan undſkyldes, at Staten har taget det under Armene, ſaa maa man være beredt paa, hvad der ogſaa er blevet yttret af en æret foregaaende Taler, at lade dette Tilſkud efterhaanden bortfalde, ſaa at man tilſidſt kan komme til ganſke at ſpare de enorme Summer, Theatret hidtil har koſtet Statskaſſen. Den ærede Miniſter pegede rigtignof hen paa en ſlem Anſtødsſteen i ſaa Henſeende, nemlig Penſionerne til Theaterperſonalet, hvorved ganſke viſt Hænderne ere bundne for Dieblicket, og paa Grund af hvilke det unøgtelig vilde være meget urigtigt ſtrax paa eengang at nægte Tilſkuddet; men netop derfor maae vore Beſtræbelſer gaae ud paa lidt efter lidt at faae frie Hænder, for dog engang at kunne gjøre, hvad man ſynes rigtigt; man maa ſørge for efterhaanden at bortrydde denne tilſtebeværende Hindring. En æret foregaaende Taler meente, at dette kunde ſtee derved, at man fremtidig ikke gav Nogen ſaſt kongelig Anſættelſe ved Theatret. Maaſkee kunde dog denne Tanke formuleres paa en anden Maade, ſaaledes nemlig, at der bliver vedtaget en Lov, der ſaſſatte, at Ingen, der i Fremtiden gaves Anſættelſe ved det kongelige Theater og Kapel, derved ſtulde være berettiget til Penſion. — Af andre Punkter, ſom ved et flygtigt Gjennemſyn have tilbraget ſig min Opmærksomhed, er ogſaa det